

като ми показа на една, своего рода, замаскирована амбразура, прѣзъ която наистина, можеше твърдѣ добръ да се разгледа мѣсторасположението на турскитѣ стрѣлци, безъ да бѣде човекъ изложенъ на опасностъ отъ тѣхнитѣ вѣрни и мѣтки вистрѣли. Отъ тукъ азъ наблюдавамъ за противника и, щомъ нѣкой Турчинъ се по приближи, угощаваме го съ вѣренъ вистрѣлъ, свърши ун.-офицера.

— Прѣди малко, ваше благородие, азъ катурнахъ единъ Турчинъ, се обади единъ отъ опълченцитѣ, — ето, при онова дърво, и опълченеца ми показа на едно дърво, около което наистина се виждаше прострѣнъ човѣчески трупъ.

Прѣзъ тая, единъ видъ, амбразура азъ разгледахъ засѣднатитѣ между дърветата и скалитѣ турски стрѣлци, числото на които не бѣше повече отъ 25—30 човѣка. Между тѣхъ, наистина, имаше единъ черенъ, като въгленъ, Арапинъ. Тѣзи стрѣлци, като хищни звѣрове, слѣдяха нашитѣ позиции; и щомъ се покажеше нѣкой, започваха веднага да стрѣлятъ по него съ залпове.

— Георге, много ли червени велки свали днесъ? попитахъ азъ единъ младъ опълченецъ, който, легналъ въ окопа, съ голѣмо внимание слѣдеше противника.

— Не знамъ, ваше благородие, до сега по единъ седемъ човѣка утрепахъ, а въ колонитѣ колко, не знамъ.

— Страшни ли сж Турцитѣ? попитахъ едного отъ младитѣ придошли отъ второто опълчение, войници.

— Никакъ не, ваше благородие. Защо ще сж страшни, нали и ний си имаме пушки? отговори новака опълченецъ, по войнишки.

— Ами какво е това? попитахъ азъ войницитѣ, като видѣхъ въ ложементата нѣщо прилично на човѣческа фигура — чучело, направено отъ скжсани мундири и съ калпакъ на главата.

— Съ това лъжемъ турскитѣ стрѣлци, ми отговориха весело опълченцитѣ. Ваше благородие, какъ да ги не лъжемъ, продължи единъ отъ тѣхъ, когато,